

TORNAI JÓZSEF

Nyárfás temetőkert

*Hányan suhantak el, szentséges ég!
Keresem a Holdig őket.
Csillaganyám, csillagapám, barátok, szerelmek
helyén, te, nyárfás temetőkert,*

*nem kell titkaid rejtened:
naponta újraszámolom,
hány név mögött nem találok már társat
azon a Föld-széles laponon,*

*hol együtt kergetőztünk, dúdoltunk
nagy csapatban parasztdalokat,
hej, de minden torok csontkút lett,
száz édes hang megszakadt.
A testvéri ember-erdő helyét a pusztaság
orkánja sikoltja végig bárányos tavaszig.
S én sem tudom, árván maradt ő, meddig őrizhetem még
szellemük sáros lábnyomait.*

Pleiádok éneke

*Schubertnek négy keze nőtt.
Még nem hallottam ilyen szupernóva-zenét.*

*A hegyorom éppúgy táncolt velem,
ahogy kis bogár hanyatt esik egy véletlen.*

*Gyertek, Dunák, Tiszák és Marosok:
ez az a zene, mindhiába, hogy vele hullámoznak,*

*mert úgyse lehet négy fülem, mint neki négy keze,
a zongora így is visszafogadott kegyeibe:*

*egyszerre ülök és röplök a hangokon,
miért, hogy minden leütés annyira rokonom,*

*amilyenek anyám szülte négy gyermekét,
és Schubert a Pleiádok énekét?*

Fehér iszap

*Micsoda dög lett
a sűrű, édes illatú akácfürtből.
Sose tudtam elhinni a fehér szépségét.*

*Kezét fogni vagy a nevetését
hallani, bódító szélvészésként
keringett az én sziksós síksági
szívemben. Ó már nevetséges,
nevetséges az ilyen imádat?*

*Tőle kaptam kölcsön Móricz nagy
parasztmeséjét, a Pillangót,
most meg már csak mint féregfajzatról
gúnyolódik, ha szóba kerül: én még
mindig Azsia kincsének tartom
a fajtámat. Micsoda dög!*

*Micsoda zöld tavi szemek!
Beleestem, nem tudom, ki tudok-e
még mászni ebből a bűzös mocsári
iszapból?*

Ma csillagképet mondunk

*Az én megnőtt lányom, fiam szeretik egymást,
az őst hivatkozó anya és apa szeretik egymást,
szorítja nyolc kéz a másikat, húsz ujj táncol,
énekelnek is hozzá. Holnap meghalhatnak,
de most szeretik egymást.*

*Valaha hívtuk családnak,
ma csillagképet mondunk, ha merünk, ha merünk,
nem azért, mert félünk, hiszen
mi erősebbek vagyunk. Árulja el valaki a nevét
játshi oltalmazónknak.*

*Néha megálmodom, honnan jövünk,
de nem az álmunk az úr, hanem négy szívünk,
nyolc karunk és nyolc lábfejük.*

*Fénnyé válunk egyszer, ha
a sólymok, a százsorszépek az ajándékot kiosztják:
nevét a kimondhatatlannak.*